

staa eller henligge et eller andet nærmere betegnet Sted. Og saa, ja, saa er det ærede Medlems embedsmæssige Medvirkning til Ende. Han siger det selv paa følgende Maade: „Hermed er min embedsmæssige Medvirken i denne Sag til Ende. Den har været i enhver Henseende pligtmæssig og korrekt“. Det ærede Medlem skriver videre, at han kan ikke huske Ordlyden af denne Paategning, den er „hændelsesvis“ bleven udvisket. Jeg har oplyst for Finansudvalget, hvordan denne „hændelsesvis“ Udviskning er foregaaet, men jeg vil sige, jeg beklager overordentlig meget, at den er sket, thi dette saa forflygtelige Vidnesbyrd om dansk radikal, pligtmæssig og korrekt embedsmæssig Medvirkning — to Gange „-mæssig“ —, og som oven i Købet er anonymt — thi der var hverken Navn eller Mærke under denne Paategning —, det burde virkelig have været opbevaret som en Kuriositet til senere Slægter. Men denne Paategning lader sig desværre ikke bringe til Veje; den er for stedse forsvunden.

Det ærede Medlem fortsætter saa, at Karl Hansen har anmodet ham om at faa sin Skrivelse tilbage, men at han maatte svare, at den var overleveret til Landbrugsministeren, og saa refererer han et Brev, hvoraf det fremgaar, at Karl Hansen indtrængende ønsker Papiret tilbage. Dette Ønske fra Karl Hansen kunde ikke imødekommes. Hans Skrivelse blev nemlig straks af den daværende Landbrugsminister sendt til Bestyrelsen for De samvirkende sjællandske Husmandsforeninger til Erklæring. Hvis nu den ærede tidligere Konseilspræsident havde konfereret med sin Landbrugsminister, og de havde faaet Regnskabet for 1907—08 frem, saa havde det været rimeligt, at de havde sendt Karl Hansens Skrivelser bilagte med Regnskaberne for 1907—08 og 1908—09 til De samvirkende sjællandske Husmandsforeninger og havde udbedt sig en Erklæring paa dette Grundlag. Men det have de jo slet ikke gjort. Nej, Skrivelsen gik med bemeldte Blyantspaategning til De samvirkende sjællandske Husmandsforeninger. Nu vilde det være interessant at erfare noget om, hvorvidt man har givet Agt paa denne Blyantspaategning indenfor Bestyrelsen for De samvirkende sjællandske Husmandsforeninger, og at faa noget at vide om, hvilket Indtryk denne Paategning har gjort paa de ærede Bestyrelsesmedlemmer. Noget varigt Indtryk har den i hvert Fald ikke gjort. Har den gjort Indtryk, saa har dette Indtryk ikke holdt sig saa længe

som Blyantspaategningen, som desværre nu helt er forsvunden; thi 2—3 Maaneder efter at det ærede Medlem skrev sin Blyantspaategning, besluttede De samvirkende sjællandske Husmandsforeninger at anklage Karl Hansen for at have gjort sig skyldig i en kriminel Handling og retter denne Klage til Landbrugsministeriet, og det er det formelle Udgangspunkt for den Undersøgelse, der blev iværksat i Eftersommeren 1910. Den Respekt havde De samvirkende sjællandske Husmandsforeninger altsaa for det ærede Medlems Blyantspaategning, om at der var intet kriminelt. De sige: Vi bryde os ikke noget om, hvad Justitsministeren siger; der er noget kriminelt —, og saa sende de Klagen ind til Landbrugsministeriet, hvor den blev behandlet, og hvor der saa omsider fandt en Afgørelse, en Bedømmelse af de forskellige Forhold Sted. Men det ærede Medlem bemærker, at der kunde ikke tages Hensyn til Karl Hansens Ønske. Maa jeg spørge de ærede Herrer: Er det nu rigtigt? — Jeg ved ikke, om den højtærede Formand ikke vil hindre Samtalen noget, den er ret højroret. (Formanden ringer). — Jeg retter det Spørgsmaal til de ærede radikale forhenværende Ministre: Er det nu rigtigt dette, at der ikke kunde tages — altsaa ikke blev taget — Hensyn til Karl Hansens Ønske om at faa Sagen standset? Thi jeg ved, at Karl Hansen i sin Redegørelse til Landbrugsministeriet i Anledning af Klagen og Undersøgelsen bestemt hævder, at den 9. April 1910, da Bestyrelsen holdt Møde for at drøfte Sagen med Blyantspaategningen, gik Direktør Vilhelm Nielsen Sendebud og mødte frem i Bestyrelsen og udtalte, „at han skulde hilse fra Ministeren og sige, at jeg, Karl Hansen, havde taget denne Anmodning om Undersøgelse tilbage“. Jeg spørger: Er det rigtigt, hvad Karl Hansen der skriver, at Sagfører Vilhelm Nielsen selv den Dag, da Bestyrelsen drøftede Sagen, blev sendt hen med Hilsen og Budskab fra Ministeren — det ærede Medlem fra Ringsted eller det ærede Medlem fra Sorø — jeg ved ikke hvem — om, at Karl Hansen havde ønsket Sagen standset? Karl Hansen føjer til: „Saa snart jeg erfarede dette, gjorde jeg Ministeren opmærksom paa, at dette maatte bero paa en Misforstaaelse“. Jeg spørger det ærede Medlem fra Sorø: Er det rigtigt, at da Karl Hansen erfarede, at Sagen var standset, — som det jo dog synes paa Foranledning af hans Begæring ved Sagfører Vilhelm Nielsen som Ministerens og Bestyrelsens Mellemand — gør han det ærede